

ឆក់ឆេងប៉ង

๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๓

กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุณฺหะโณไม่ใหญ่
ที่เคราพียงครับ กระผมธรรมทายาทธนาชัย ใจชื้อกุล อายุ
๓๗ ปี ธรรมทายาทในโครงการอุปสมบทหมู่ ๑๐๐,๐๐๐
รูป ทุกหมู่บ้านทั่วไทยครับ

กระผมบวรมอยู่ที่นี่ ศูนย์ฝึกอบรมธรรมทายาท
พระราชภาวนาวิสุทธิ ศูนย์การศึกษาเขาแก้วเสด็จ จังหวัด
ปราจีนบุรีครับ

ก่อนเข้ารับการอบรม กระผมเป็นเจ้าของกิจการร้าน
ช้อปปืนปิกกัน (BB Gun Shop) และเปิดเป็นสนามยิงปืน
ปิกกันด้วยครับ นอกจากจะขายเองแล้ว กระผมยังเป็น
นักกีฬายิงปืนด้วยนะครับ

ตัวผมเองชอบกีฬายิงปืนมากๆ เป็นเกมที่ต้องใช้
สมาธิสูง ต้องอาศัยการสังเกต การยับยั้งชั่งใจ อีกทั้งยังได้
ออกรบในสนามทดลองต่อสู้แบบไม่เสียเลือดเนื้อ ซึ่งใน
ขณะนี้กีฬายิงปืนปิกกันเริ่มเป็นที่นิยมในประเทศไทยแล้ว

ผมเคยบวชมาแล้ว ๑ พรรษา เมื่อตอนอายุ ๒๕
ปี (ก็ ๑๒ ปีที่แล้วนะจ๊ะ) แต่ผมก็ไม่วู้สึกว่า จะได้อะไรสัก
เท่าไร (มันก็ขึ้นอยู่กับว่า เราจะเอาอะไรไหม) และผมก็
ไม่ได้สนใจเรื่องบาปบุญคุณโทษ (อะ ไม่สนใจไม่ได้นะ) ไม่เคย
ทำบุญ (อันตรายนะลูกนะ เพราะบุญเป็นบ่อเกิดแห่งความ

สุขและความสำเร็จในชีวิตของเรา แม้ทีมาถึง ทุนถึง ที่ถึง ใจถึง มือถึง แต่ไปไม่ถึงเป้าเพราะบุญไม่ถึง อย่างว่าแต่ ๑ สมอง ๒ มือเลย ให้เพิ่มไปอีก ๒ ศอก ๒ เข่า ๒ เท้า แบบนักมวยก็โดนนี้ตกลงมาเลยนะ)

ผมคิดว่า การที่เราไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ไม่เบียดเบียนใคร แค่นี้ก็เป็นบุญแล้ว (ยังจะ อย่างนี้เขาเรียกว่า ละชั่ว แต่ยังไม่เรียกว่า ทำความดี มันคนละอย่างกัน)

แต่แล้วความคิดของผมก็เปลี่ยนไป เมื่อพี่ชายของผม ได้มาบวชเป็นธรรมทายาทในรุ่น ๗,๐๐๐ ตำบล ที่ผ่านมา พอลาสิกขามา ไม่ว่าจะทำอะไรก็ดูเป็นเรื่องง่ายและสำเร็จแบบง่ายๆ (ตามประสาคนมีบุญนี่นะจ๊ะ)

พี่ชายเล่าให้ผมฟังถึงประสบการณ์ชีวิตจากการบวช และยังชักชวนพนักงานที่บริษัท และตัวผมมาบวชในโครงการ ๑๐๐,๐๐๐ รูป ผมก็สนใจขึ้นมาทันทีครับ (นี่บุญเริ่มได้ช่องแล้วนะจ๊ะ คือ บวชครั้งแรก ยังไม่ได้อะไรอะ ครั้งที่ ๒ จะก็โบสถ์ก็ได้ ให้มันได้ดีสักครั้งเถอะ)

อีกทั้งคุณแม่อีกอยากให้ผมบวชมากๆ และนี่แหละครับคือจุดเปลี่ยนชีวิตของนักแม่นปืนอย่างผม ที่ขอบวชเป็นพระ ให้คุณแม่ได้ชื่นใจครับ (สาธุ นี่ก็ปรารถนาเหตุของคุณแม่ไปก่อน แต่ความจริงตัวเราได้ คุณะจะว่า ได้อย่างไร)

วันแรกของการมาสมัคร เป็นครั้งแรกที่ผมได้มาวัดพระธรรมกาย วันนั้นผมคิดว่า ถ้าวัดนี้ไม่จริงจัง ผม

จะกลับทันที (ก็ไม่ทราบดูตรงไหนนะ) เพราะผมไม่ชอบคนเยอะ (คนเข้าวัดเยอะนะ ดีนะ ถ้าเข้าบ่อนบาร์เบียร์เยอะนี่ อ.ต.ร. จะ ขึ้นอยู่กับว่า เข้ามาทำอะไรต่างหาก เยอะเหมือนน้อย คนหลายคนเหมือนคนๆ เดียวนี่) กลัวคนเยอะแล้วจะคุยกันไม่รู้เรื่อง (มันขึ้นอยู่กับว่า คุยเรื่องอะไร ถ้าคุยเรื่องไม่รู้มันก็ไม่รู้แน่ เขาคุยเรื่องประสบการณ์ภายใน แต่เราจะคุยเรื่องประสบการณ์ภายนอก มันคนละเรื่องกัน มันก็ไม่รู้เรื่องนะ)

และไม่ว่าผมจะคุยกับใคร ก็มีแต่คนตั้งใจอยากบวชมากๆ (นี่เป็นเครื่องยืนยันว่า เราต้องคุยเรื่องบวชเยอะๆ เพราะฉะนั้นจะมีคนบวชเยอะ ผู้มีบุญพอได้ฟังมันก็จะไปเชื่อมกับบุญเก่าที่เขาเคยบวช เห็นไหมจ๊ะ)

ทุกคนมาบวชเพื่อแสวงหา บางคนก็มาหาที่พึ่ง (ถูกต้องจ๊ะ หาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง) บางคนอยากบวชมาก แต่ก็ไม่ได้บวช เพราะไปติดค่านิยมว่า ต้องเอาเงินไปเลี้ยง ไปลั้วฉว ลั้วควาย เลี้ยงน้ำ (เมมาแอ้วเข้าวัดเลย ไม่ต้องย่อมนใจขนาดนั้น คำว่า ย่อมนใจ เขาใช้เวลาจะทำความชั่วจ๊ะ)

ผมสังเกตเห็นความหลากหลายของผู้คนที่ตั้งใจอยากบวช ผมก็เริ่มคิดแล้วว่า ตัวเราช่างโชคดีมาก ๆ ที่ได้มาบวชในโครงการนี้ (สาธุ คุณะจ๊ะว่า โชคดีอะไร) และที่ผมตื่นเต้นมากก็คือ วินาทีที่ผมได้รับ SMS แจ้งรหัส

การบวช มันช่างไฮเทคมากๆ เลย ที่ผมสามารถเลือกวัด
ที่อยากจะบวชได้ทั่วประเทศ

การได้โคดแอนด์รูนบนถนนใหม่ๆ แบบนี้ เป็นความสุขที่
ผมคิดว่า ไรต์เบียดเบิงโคด

ผมสามารถเลือกวัด
ไหนก็ได้ และไม่น่าเชื่อว่า
พระพุทธศาสนาจะมีการ
จัดการที่เป็นระบบ เป็นปึก
แผ่นมั่นคงขนาดนี้ (อ้อ ยุค
นี้เป็นยุคจิตใจคู่กับไฮเทค
เศรษฐกิจกับจิตใจต้องไป
ด้วยกัน ก็อย่างนี้แหละ
เพราะเรา มาเกิดในยุค
ไฮเทค)

เพราะนั่นหมายถึง
ว่า ทุกๆ วัดเป็นหนึ่งเดียว
และไม่ว่าผู้ขายแมนๆ จะอยู่ที่ไหนในประเทศไทยก็สามารถ
เป็นหนึ่งในโครงการบวช ๑๐๐,๐๐๐ รูปครั้งนี้ได้ นี่ถ้า
หลวงพ่อบริการไม่ให้ออกาสขยายเวลารับสมัคร ผมก็คงไม่มีวัน
นี้หรอกนะครับ

วันแรกที่ผมเข้ารับการอบรมที่เขาแก้วเสด็จ จังหวัด
ปราจีนบุรี ผมตื่นเต้นมากกับสถานที่ เพราะไม่นึกว่า จะ
มีใครมาสร้างสถานที่เพื่อฝึกอบรมคนให้เป็นพระแท้ได้
สมบูรณ์ขนาดนี้ ผมไม่เหงาเลย เพราะมีพระอาจารย์
พระพี่เลี้ยง ดูแลเป็นกำลังใจให้ผมตลอด สอนผมทุกอย่าง

ให้ผมสวดมนต์ สอนสมาธิ ตอนนี้ใจของผมเปิดกว้างกับ
โลกกว้างที่ผมกำลังจะได้เรียนรู้

วันนั้น กว่าที่ผมจะไปถึงเขาแก้วเสด็จก็เป็นเวลา
โพล้เพล้แล้ว สิ่งแรกที่ผมต้องทำ ก็คือการเข้าห้องเพื่อนั่ง
สมาธิร่วมกับเพื่อนๆ ธรรมทายาท (เราไม่ต้องเตรียมพร้อม
แต่เราต้องพร้อมเสมอจะ)

เวลา ๑๘.๓๐ น. คือ เวลาเริ่มต้นรอบแรกของการ
นั่งสมาธิ ผมก็ลองนั่งดู เพราะอยากรู้ว่า จะเป็นอย่างไร
เพราะผมไม่เคยนั่งสมาธิได้ถึง ๕ นาทีเลย แม้ว่าจะเคย
บวชมาแล้ว ๑ พรรษาก็ตาม

(นี่คือข้อผิดพลาดจะ บวชแล้วต้องนั่งสมาธิตั้งแต่วินาทีแรกจนกระทั่งถึงวันสุดท้ายในเพศสมณะเลย เพราะ
พระอุปัชฌาย์ท่านให้กัมมัฏฐานไว้นะจ๊ะ)

ผมฟังพระอาจารย์สอนสมาธิ ฟังดูก็ไม่เห็นมีอะไร
ยาก (ถูกต้องจะ ไม่ยากจะ) เราก็น่าจะทำได้เหมือนกัน
ท่านสอนแค่ให้หลับตานึกถึงคน สัตว์ สิ่งของ ที่เราคุ่นเคย
ผมก็นึกถึงหน้าคุณแม่ทันทีครับ (นี่ลูกกตัญญูนะจ๊ะ)

พอพระอาจารย์บอกว่า ให้นึกไว้กลางห้อง เหนือ
สะดือ ๒ นิ้วมือ ผมก็นึกตาม นึกง่ายๆ ครับ ไม่ยากเลย
เพราะตอนที่ยิงปืน ผมจะคุ้นเคยกับการนึกถึงเป้าหมาย
การยิงปืนระยะไกลจะขึ้นปืนอยู่กลางอก ต้องเล็งให้ดี โดย
ไม่สนใจสิ่งรอบข้าง แล้วผมก็จะยิงเข้าเป้า

พอพระอาจารย์บอกว่า ให้นึกน้อมลงมาตรงกลางตัว ก็ง่ายมากเลยครับ เนื่องจากผมเคยชินกับการนึกภาพเป้า ที่ผมจะยิง แคล่งมาอีกนิดเดียวก็กลางตัวแล้ว พอผมนึกถึง หน้าแม่ ใบหน้าของท่านก็ใสๆ สว่าง ผ่องใส ขึ้นมาอยู่ตรง กลางตัวเลย (สาธุ ถ้าใครนึกถึงหน้าแม่ไม่ออกนี่ เป็นคน ชอบกลนกันนะ ต้องไปเกิดใหม่นะ)

พอนึกหน้าท่านให้เป็นดวงแก้ว ใบหน้าของท่านก็ เปลี่ยน กลายเป็นดวงแก้วกลมใสๆ พอพระอาจารย์บอกว่า ให้ลองแตะใจไปที่จุดเล็กๆ กลางดวงแก้ว ผมก็ลอง แตะ ใจก็จะหวิวๆ ครับ (แตะ คือ แคล่สัมผัสเท่านั้นนะ จ๊ะ) เหมือนผมกำลังจะกระโดดลงจากที่สูง เหมือนผมจะ เอา็นจุ่มน้ำแต่ไม่เปียก

พอแตะใจไปเรื่อยๆ ได้สักพักหนึ่ง ก็เหมือนมีแรง ดึงกระชากจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำ (ถ้าเจออย่างนี้อย่าตกใจ อย่าตื่นเต้น ไม่มีอันตรายอะไร แต่ว่าจะมีสิ่งดีๆ เกิด ขึ้นจ๊ะ) ความรู้สึกคล้ายกับตอนที่ผมโดดบันจี้จัมพ์ครับ ผมสะดุ้งครับ แต่ผมไม่ล้มตา พอปล่อยไปสักพักก็จะ นิ่ง เหมือนผมโดดบันจี้จัมพ์มาถึงพื้นแล้ว (มันก็แค่นี้เอง เพราะฉะนั้นอย่าไปกลัว)

ผมรู้สึกสบายเหมือนไปอยู่อีกที่หนึ่ง ที่นิ่งมากๆ สบาย มากๆ แล้วก็เห็นดวงแก้วลูกใหม่ที่ใหญ่ แล้วก็ใสมากกว่าเดิม ครับ ผมนั่งไปจนถึง ๑๙.๑๕ น. ก็หมดเวลาของรอบแรก แล้วพระอาจารย์ก็ให้ผมนั่งสมาธิต่อถึง ๓ พุ่

คราวนี้จากดวงแก้วลูกใหญ่ที่ผมเห็นลูกเดียวก็กลายเป็นดวงแก้ว ๖ ลูก แล้วผมก็เข้าไปได้เรื่อยๆ (แสดงว่าใจนิ่งมากเลย) ก็เห็นเหมือนคนอยู่ในกลางดวงแก้ว แล้วก็เห็นดวงแก้วหลายๆ ดวง (ถูกต้องจะ ดีมากเลย) พอเข้าไปแล้วดวงแก้วจะใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ พอเข้าไป ๖ ดวง ก็เห็นพระพุทธรูปแก้วใสเหมือนที่อยู่บนโต๊ะหมู่ (แปลว่า พระท่านคอยอยู่ตรงนั้น แค่ว่าทำให้ลูกใจท่านเท่านั้นเอง) แล้วผมก็เจอตัวผมใสๆ นั่งสมาธิอยู่ข้างใน แต่หน้าตาดีกว่าผมเยอะเลยครับ แถมหุ่นก็ดูดีกว่าผมมาก ตัวจริงผมนะอ้วน แต่ตัวผมที่ผมเห็นไม่อ้วนเลย หุ่นดี หน้าอ่อนกว่าผมอีก แต่เป็นผมครับ

แล้วจากนั้นก็เห็นเป็นกายขององค์พระสลักกับดวงแก้วไปเรื่อยๆ พระพุทธรูปที่ผมเห็น ที่พระเศียรท่านเป็นดอกบัวตูมครับ (สาธุ ดีมากลูก อย่าให้หายนะลูกนะ ฝึกทำให้คล่อง ให้ชำนาญ เราจะได้อวษ ๒ ชั้นแล้ว) องค์ท่านใหญ่ขึ้นกว่าเดิม ใหญ่ประมาณภูเขาทั้งลูกเลยครับ

จนถึงตอนนี้ ไม่ว่าผมจะหลับตาหรือลืมตา ผมก็ยังเห็นพระพุทธรูปอยู่ครับ องค์ท่านใสแล้วก็สว่างมากๆ ผมมีความสุขมากๆ มันสบายอย่างบอกไม่ถูก และก็อยากอยู่อย่างนี้ไปนานๆ ครับ (สาธุ นี่จะ มาบวชแล้วไม่ว่าจะปรารถนาเหตุเพื่อบิดามารดา แต่สิ่งที่ได้คือเรานะจ๊ะ นี่มีความสุขเกิดขึ้นแล้ว)

พอออกจากสมาธิ ผมรู้สึกมีความสุขมาก ปีติใจอย่างบอกไม่ถูก ระหว่างวันผมจะวางใจไว้ตรงกลางกายตลอด (ถูกต้องมากจะ ดีมากจะ) เมื่อไรที่ผมหลับตา ผมก็จะเห็นดวงแก้วสลับกับองค์พระ (ดีมากจะ ให้ดูเฉยๆต่อไปอีก)

หลวงพ่อกับความสุขจากการยิงปืนเข้าเป้า กับ การเอาใจเข้ากลางช่างเทียบกันไม่ได้เลย การเข้ากลางมีความสุขกว่าการยิงเข้าเป้าเยอะมากๆ ครับ คือว่า ยิงเข้าเป้ารู้สึกแค่ดีใจ แต่เข้ากลางผมไม่ต้องมีอุปกรณ์ ไม่ต้องมีปืน แต่เกิดจากตัวเราจากภายในจริงๆ ที่เราจะรู้ได้ด้วยตัวเอง เหมือนตัวผมลอยได้ในอากาศ โดยที่ไม่ต้องมีเครื่องช่วย แล้วก็จะมีความสุขมากขึ้นเรื่อยๆ

ผมจะรักษาสິงนี้ให้อยู่กับผมให้นานที่สุด แม้ผมจะลาสิกขาไปแล้วก็ตาม ไม่ให้เสียแรงหลวงพ่อกับพระอาจารย์ (ก็ให้นานตลอดชีวิตเลยจะ ถ้าเราทำทุกวันอย่างสม่ำเสมอจะ)

ผมอยากขอบพระคุณหลวงพ่อกับคุณน่ะครับ ที่เปิดโอกาสให้ผมและเพื่อนๆ ธรรมทายาทรุ่น ๑๐๐,๐๐๐ รูป ได้มาบวช ผมอยากจะทำให้ชาวไทยทุกๆ ลองได้มาบวชดูครับ ให้มาเจอแบบผมบ้าง อย่าเพิ่งเชื่อผมน่ะครับ จนกว่าจะได้มาสัมผัสด้วยตัวเอง

ตอนนี้ผมเชื่อแล้วครับ
ว่า บาป-บุญมีจริง และชีวิต
พระไม่ใช่แค่เดินบิณฑบาต
อย่างเดียวแล้วจบกิจของ
สงฆ์ แต่ยังมีสิ่งที่น่าศึกษา
อีกมากมาย และทำให้
ผมเข้าใจความหมายของ
การเป็นพระแท้ในพระพุทธ
ศาสนา และถ้ามีพระแท้แบบนี้มากๆ พระพุทธ
ศาสนาก็คงจะอยู่ยืนยวนนานครับ

ธรรมทางาตนาซัง ใจซื่อๆ

(ยังมีสิ่งที่น่าศึกษาอีกเยอะแยะ ขอให้มีโอกาสในการ
การศึกษา คือ ปฏิบัติธรรมเข้าถึงพระธรรมกายในตัว แล้ว
เราจะได้ไปศึกษาเรื่อง Law of Karma กฎแห่งกรรม
ภพภูมิต่างๆ โลกนี้โลกหน้า นรกสวรรค์มีจริงไหม ปุพเพ
นิวาसानุสสติญาณ การระลึกชาติหนหลังมีจริงไหม หรือ
กล่าวเลื่อนลอยกันไปอย่างนั้น ขอให้เรามีอุปกรณ์ก่อน
คือ เข้าถึงพระในตัวนั้นแหละ แล้วจะเรียนอย่างสนุกสนาน
บุญบันเทิงเลยจ๊ะ)

กราบแทบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่อบุญแห่งสูงศักดิ์

ธรรมทางาตนาซัง ใจซื่อๆ